

Poznań, 5 lutego 2018 r.

WOJEWODA WIELKOPOLSKI

KN-I.4131.1.56.2018.22

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1875 ze zm.)

orzekam

nieważność uchwały nr 344/XXXVI/17 Rady Miejskiej Gminy Ślesin z dnia 28 grudnia 2017 roku w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Ślesin – ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Uchwałą nr 344/XXXVI/17 Rada Miejska Gminy Ślesin podjęła na sesji 28 grudnia 2017 r. Jako podstawę prawną uchwały powołano: art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2017 r. poz. 1289) oraz art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1875). Uchwałą doręczono Wojewodzie Wielkopolskiemu 18 stycznia 2018 r.

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały – organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Uchwałą nr 344/XXXVI/17 z dnia 28 grudnia 2017 r. Rada Miejska Gminy Ślesin uchwaliła regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Ślesin (dalej: „uchwała”).

Podstawą prawną podjęcia uchwały jest przepis art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2017 r. poz. 1289 ze zm.), zwanej dalej: „ustawą”, który upoważnia radę gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, do uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy. Jak wprost wynika z brzmienia art. 4 ust. 1 ww. ustawy, regulamin jest aktem prawa miejscowego. Zakres przedmiotowy regulaminu określa art. 4 ust. 2 ustawy, zgodnie z którym: „regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących:

- a) prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych lub zapewnienie przyjmowania w inny sposób co najmniej takich odpadów komunalnych jak: przeterminowane leki i chemikalia, zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyte opony, odpady zielone oraz odpady budowlane i rozbiórkowe stanowiące odpady komunalne, a także odpadów komunalnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4a,
- b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,

- c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;
- 2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:
    - a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,
    - b) liczby osób korzystających z tych pojemników;
  - 3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;
  - 4) (uchylony)
  - 5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;
  - 6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;
  - 7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;
  - 8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania”.

Regulamin może także wprowadzić obowiązek selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych innych niż wymienione w ust. 2 pkt 1 lit. a (art. 4 ust. 2a ustawy).

Brzmienie powyższych przepisów jednoznacznie wskazuje, że katalog spraw, w zakresie których ustawodawca upoważnił radę gminy do określenia szczegółowych zasad utrzymania czystości i porządku, jest zamknięty. Ustawodawca wyliczając komponenty uchwały ustanowił, że wyliczenie zamieszczone w art. 4 ustawy ma charakter wyczerpujący, zatem nie wolno zamieszczać postanowień, które wykraczałyby poza treść tego przepisu, oraz że w uchwale tej muszą znaleźć się postanowienia odnoszące się do wszystkich punktów art. 4 ust. 2 ustawy. Brak w regulaminie któregoś z wyszczególnionych ustawowo obowiązkowych elementów, podobnie jak i zamieszczenie postanowień wykraczających poza treść przepisu upoważniającego, skutkuje istotnym naruszeniem prawa.

Jako organ władzy publicznej rada gminy zobligowana jest do działania na podstawie i w granicach prawa (art. 7 w zw. z art. 163 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). Realizując normę kompetencyjną zawartą w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy, rada gminy winna więc respektować przepisy prawa powszechnie obowiązującego, w tym unormowania ustawy i wydane na jej podstawie przepisy wykonawcze.

Odnosząc powyższe do badanej uchwały, stwierdzić należy, co następuje:

I

W § 2 uchwały Rada wprowadziła m.in. obowiązek selektywnego zbierania następujących frakcji odpadów komunalnych: 1) papieru i tektury; 2) szkła; 3) opakowań wielomateriałowych; 4) opakowań z tworzyw sztucznych; 5) odpadów ulegających biodegradacji; 6) opakowań z metali; 7) popiołu i żużlu z palenisk domowych. Z kolei w § 7 ust. 2 uchwały zamieszczono regulację, zgodnie z którą „odpady o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 1-7 należy gromadzić w pojemnikach lub workach w następujący sposób: 1) papier i odpady opakowaniowe z papieru w pojemnikach lub workach koloru niebieskiego; 2) odpady opakowaniowe z metali i tworzyw sztucznych oraz odpady opakowaniowe wielomateriałowe w pojemnikach lub workach koloru żółtego”; 3) szkło bezbarwne i kolorowe w pojemnikach lub workach koloru zielonego; 4) odpady ulegające biodegradacji, kuchenne i ogrodowe w pojemnikach lub workach koloru brązowego; 5) popiół i żużel z palenisk domowych w pojemnikach; niesegregowane (zmieszane) odpady komunalnej w pojemnikach lub workach koloru czerwonego”.

W ocenie organu nadzoru Rada określiła frakcje odpadów komunalnych zbieranych selektywnie (§ 2 ust. 1 uchwały), jak i rodzaje pojemników przeznaczonych do selektywnego zbierania odpadów komunalnych (§ 7 ust. 2 pkt 1-4 uchwały), w sposób niezgodny z § 3 i 4 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 29 grudnia 2016 r. w sprawie szczegółowego sposobu selektywnego zbierania wybranych frakcji odpadów (Dz. U. z 2017 r. poz. 19), zwanego dalej: „rozporządzeniem”.

Rozporządzenie wprowadziło obowiązek selektywnego zbierania następujących frakcji odpadów: papieru, szkła, metali, tworzyw sztucznych oraz odpadów ulegających biodegradacji, ze szczególnym uwzględnieniem bioodpadów (§ 3 pkt 1-5 rozporządzenia). Z przepisu § 4 rozporządzenia wynika, że: 1) frakcję odpadów, o której mowa w § 3 pkt 1, (tj. papier) w skład której wchodzi odpady z papieru, w tym tektury, odpady opakowaniowe z papieru i odpady opakowaniowe z tektury, zbiera się w pojemnikach koloru niebieskiego oznaczonych napisem „Papier”; 2) frakcję odpadów, o której mowa w § 3 pkt 2 (tj. szkło), w skład której wchodzi odpady ze szkła, w tym odpady opakowaniowe ze szkła, zbiera się w pojemnikach koloru zielonego oznaczonych napisem „Szkło”; 3) frakcje odpadów, o których mowa w § 3 pkt 3 (tj. metale) i 4 (tj. tworzywa sztuczne), w skład których wchodzi odpady metali, w tym odpady opakowaniowe z metali, odpady tworzyw sztucznych, w tym odpady opakowaniowe tworzyw sztucznych, oraz odpady opakowaniowe wielomateriałowe, zbiera się w pojemnikach koloru żółtego oznaczonych napisem „Metale i tworzywa sztuczne”; 4) frakcję odpadów, o której mowa w § 3 pkt 5 (tj. odpady ulegające biodegradacji, ze szczególnym uwzględnieniem bioodpadów), zbiera się w pojemnikach koloru brązowego oznaczonych napisem „Bio”. Zasady te mają zastosowanie również do worków.

Mając na względzie powyższe stwierdzić należy, że Rada, określając w § 2 ust. 1 uchwały frakcje odpadów komunalnych podlegających selektywnemu zbieraniu, pominęła metale i tworzywa sztuczne, których obowiązek selektywnego zbierania wynika z § 3 pkt 3 i 4 rozporządzenia (powołany przepis uchwały w pkt 5 i 6 zawęża ten obowiązek jedynie do opakowań z tworzyw sztucznych i opakowań z metali).

Ponadto określając w § 7 ust. 2 uchwały rodzaje pojemników i worków przeznaczonych do selektywnego zbierania odpadów komunalnych Rada, wbrew postanowieniom § 4 ust. 1-5 rozporządzenia, nie przewidziała obowiązku oznaczenia pojemników i worków stosownymi napisami (odpowiednio: „Papier”, „Szkło”, „Metale i tworzywa sztuczne”, „Bio”), ograniczając się jedynie do wskazania ich kolorystyki. W omawianym przepisie uchwały również w sposób niespójny z § 4 ust. 1-4 rozporządzenia określono frakcje odpadów zbieranych w poszczególnych rodzajach pojemników i worków.

II

W rozdziale IV uchwały Rada uregulowała częstotliwość i sposoby pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz terenów przeznaczonych do użytku publicznego. Do częstotliwości pozbywania się z terenów nieruchomości segregowanych odpadów komunalnych odnosi się jedyny zapis uchwały, tj. § 13 ust. 4. W myśl tego przepisu „właściciele nieruchomości wymienionych w pkt. 2 i 3 zobowiązani są do pozbywania się z terenu nieruchomości segregowanych odpadów komunalnych, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 1-7 co najmniej raz w miesiącu”.

W ocenie organu nadzoru postanowienia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy w zakresie częstotliwości pozbywania się odpadów komunalnych z terenu nieruchomości winny być spójne z regulacjami dotyczącymi odbioru odpadów komunalnych znajdującymi się w uchwale podejmowanej na podstawie art. 6r ust. 3 ustawy. Tym samym, kierując się wykładnią celowościową, minimalna częstotliwość pozbywania się odpadów komunalnych z terenu nieruchomości winna odpowiadać minimalnej częstotliwości odbierania odpadów, o której mowa w art. 6r ust. 3b ustawy. Zgodnie z tym przepisem „dopuszcza się zróżnicowanie częstotliwości odbierania odpadów w szczególności w zależności od ilości wytwarzanych odpadów i ich rodzajów, z tym że w okresie od kwietnia do października częstotliwość odbierania zmieszanych odpadów komunalnych oraz

biodpadów stanowiących odpady komunalne nie może być rzadsza niż raz na tydzień z budynków wielolokalowych i nie rzadsza niż raz na dwa tygodnie z zabudowy jednorodzinnej; w przypadku gmin wiejskich oraz części wiejskiej gmin miejsko-wiejskich częstotliwość odbierania zmieszanych odpadów komunalnych oraz biodpadów stanowiących odpady komunalne może być rzadsza”.

Zapis § 13 ust. 4 uchwały nie gwarantuje wymaganej przez ustawodawcę częstotliwości pozbywania się z terenu nieruchomości biodpadów stanowiących odpady komunalne, która w części miejskiej Gminy Ślesin w okresie od kwietnia do października winna być nie rzadsza niż raz na tydzień z budynków wielolokalowych i nie rzadsza niż raz na dwa tygodnie z zabudowy jednorodzinnej.

III

Zadaniem legislacji gminnej wymaganej przez art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy jest określenie obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, ale nie wszystkich obowiązków, lecz tylko takich, które dotyczą ochrony przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz ochrony przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Jak zaznaczył Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 17 listopada 2015 r. (sygn. akt. II OSK 618/14), „przepisem art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach ustawodawca upoważnił Radę Miejską do ustalenia sposobu postępowania ze zwierzętami domowymi w taki sposób, by ich pobyt na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku nie był uciążliwy nie tylko pod względem zanieczyszczenia terenów przeznaczonych do wspólnego użytku ale i by nie zagrażał przebywającym tam osobom”. Regulacje prawodawcy miejscowego muszą zatem ograniczać się wyłącznie do terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. W zakresie tak sformułowanego upoważnienia nie mieszczą się przepisy § 17 ust. 2 i 5 uchwały.

W § 17 ust. 2 uchwały Rada postanowiła, że „osoby utrzymujące zwierzęta domowe, w szczególności psy, zobowiązane są trzymać je na terenie swojej nieruchomości”. Zgodnie natomiast z § 17 ust. 5 uchwały „zabronione jest pozostawianie psa bez dozoru, jeżeli nie jest on należycie uwiązany lub nie znajduje się w pomieszczeniu zamkniętym albo na terenie ogrodzonym w sposób umożliwiający wydostanie się psa na zewnątrz”. Regulacje te nie ograniczają się, tak jak wymaga tego ustawodawca, wyłącznie do terenów przeznaczonych do użytku wspólnego. Takie rozwiązanie nie znajduje uzasadnienia prawnego w świetle normy kompetencyjnej wynikającej z art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy.

Z przepisu § 17 ust. 2 uchwały można ponadto wyinterpretować normę (na zasadzie rozumowania *a contrario*) o zakazie trzymania zwierząt domowych na terenie nieruchomości „cudzych”. Wprowadzenie takiego ograniczenia nie tylko wykracza poza zakres upoważnienia ustawowego wynikającego z art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy, ale również prowadzi do nieuzasadnionego ograniczenia praw jednostki. Brak jest bowiem jakichkolwiek norm rangi ustawowej, które zabraniałyby trzymać zwierzęta domowe na terenie nieruchomości stanowiących własność osób trzecich (oczywiście za ich zgodą). Ustanowienie tak daleko idącego zakazu Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu słusznie ocenił jako niewątpliwie nadmiernie ograniczające swobodę poruszania i przebywania w określonym miejscu właścicieli zwierząt domowych i wykraczające poza materię określoną w ustawie (por. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV SA/Po 61/17).

W § 17 ust. 3 uchwały Rada postanowiła, że „wyprowadzanie psa w miejsca publiczne jest możliwe po spełnieniu następujących warunków: 1) właściciel lub opiekun psa zobowiązany jest do wyprowadzania psa na smyczy, a psy ras dużych i olbrzymich bądź uznanych za agresywne lub zachowujące się w sposób agresywny – na smyczy i w kagańcu oraz wyłącznie przez osoby dorosłe; 2) zwolnienie psa ze smyczy dozwolone jest tylko wtedy, gdy pies jest w kagańcu, w miejscach mało uczęszczanych przez ludzi i tylko wtedy, gdy opiekun psa ma możliwość sprawowania bezpośredniej kontroli nad jego zachowaniem”.

W ocenie organu nadzoru uregulowane w § 17 ust. 3 uchwały zasady wyprowadzania psów naruszają prawo w sposób istotny w zakresie, w jakim: 1) przewidują bezwzględny

obowiązek wyprowadzania w kagańcu psów ras dużych i olbrzymich bądź uznawanych za agresywne lub zachowujące się w sposób agresywny oraz wyłącznie przez osoby dorosłe (§ 17 ust. 3 pkt 1), 2) wprowadzają nakaz stosowania kagańca jako warunku koniecznego zwolnienia psa ze smyczy (§ 17 ust. 3 pkt 2).

Prawodawca miejscowy, realizując normę kompetencyjną, winien uwzględnić wszystkie obowiązujące przepisy rangi ustawowej, które dotyczą materii przekazanej mu do uregulowania w drodze aktu prawa miejscowego. W tym miejscu przytoczyć należy treść art. 10a ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2017 r. poz. 1840), który zabrania puszczania psów bez możliwości ich kontroli i bez oznakowania umożliwiającego identyfikację właściciela lub opiekuna. Z przepisu tego wynika, że obowiązkiem właściciela jest takie puszczanie psa, aby zachowywać nad nim kontrolę. Innymi słowy, jeżeli tylko właściciel psa potrafi sprawować nad nim kontrolę w inny sposób niż przez trzymanie go na smyczy, na przykład poprzez wykorzystywanie umiejętności zwierzęcia wynikających z odpowiedniej tresury, to wymóg ustawy jest zrealizowany. W świetle tej regulacji za niedopuszczalny uznać należy taki sposób kształtowania regulaminu utrzymania czystości i porządku, który prowadziłby do penalizowania zachowania (stosownie do art. 10 ust. 2a ustawy nieprzestrzeganie obowiązku ustanowionego w regulaminie podlega karze), które jest prawidłową realizacją obowiązku ustawowego. Ponadto ograniczenia uprawnień właściciela psa bądź nałożenie na niego dodatkowych obowiązków na mocy regulaminu czystości i porządku, bardziej rygorystyczne niż środki przewidziane ustawami i innymi aktami, mogą prowadzić do naruszenia zasady proporcjonalności wynikającej z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej: „ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw”.

W kontekście omawianego problemu należy również wskazać na pogląd NSA wyrażony w wyroku z dnia 13 września 2012 r., sygn. akt II OSK 1492/12, że generalny nakaz wyprowadzania psów na smyczy i w kagańcu, niezależnie od jego cech i innych uwarunkowań (w tym choroby) może w określonych sytuacjach prowadzić do działań niehumanitarnych. Ponadto jak wszelkie ograniczenia praw jednostki, także ograniczenia uprawnień właściciela psa bądź nałożenie na niego dodatkowych obowiązków, muszą być wprowadzane z poszanowaniem zasady proporcjonalności. Postanowienia regulaminu czystości i porządku niepozwalające na uwzględnienie specyficznych sytuacji i tym samym niekiedy nadmierne, w rezultacie prowadzące do sankcji karnych, mogą tę zasadę naruszać, tym bardziej gdy nakazane regulaminem środki ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia mogą być uznane za bardziej rygorystyczne niż środki przewidziane ustawami i innymi aktami prawa miejscowego.

Z uwagi na powyższe stwierdzić należy, że Rada, nakładając na właścicieli i opiekunów psów ras dużych i olbrzymich bądź uznanych za agresywne lub zachowujących się w sposób agresywny, bezwzględny nakaz wyprowadzania tych zwierząt w kagańcach, wykroczyła poza zakres swojej kompetencji wynikającej z art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy w zw. z art. 10a ust. 3 ustawy o ochronie zwierząt, naruszając jednocześnie konstytucyjną zasadę proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). Z tego samego powodu za sprzeczną z powołanymi przepisami uznać należy regulację § 17 ust. 3 pkt 2 uchwały w zakresie, w jakim zwolnienie psa ze smyczy uwarunkowane zostało od tego, aby pies był w tym czasie bezwarunkowo w kagańcu.

Jako niedopuszczalne organ nadzoru ocenia również ograniczenie możliwości wyprowadzania psów ras dużych i olbrzymich bądź uznawanych za agresywne lub zachowujących się w sposób agresywny wyłącznie przez osoby dorosłe (§ 17 ust. 3 pkt 1 uchwały). Przepis ten nie uwzględnia indywidualnych cech osoby wyprowadzającej psa.

Nie można wykluczyć sytuacji, że osoby młode, o większej sprawności fizycznej są w stanie sprawować skuteczniejszą kontrolę nad wyprowadzaniem psów, niż osoba spełniająca niedookreślone kryterium dorosłości, lecz schorowana czy niedoświadczona. Tym samym Rada w sposób nieprawidłowy wypełniła normę kompetencyjną wynikającą z art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy, naruszając jednocześnie konstytucyjną zasadę proporcjonalności.

IV

W § 23 uchwały Rada postanowiła, że „uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego i ma zastosowanie od 01 stycznia 2018 roku”. W ocenie organu nadzoru przepis ten w sposób istotny narusza art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1523), zgodnie z którym akty normatywne, zawierające przepisy powszechnie obowiązujące, ogłaszane w dziennikach urzędowych wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ich ogłoszenia, chyba że dany akt normatywny określi termin dłuższy. Odstępstwa od tej zasady przewidziane zostały w art. 4 ust. 2 i art. 5 ww. ustawy, przy czym ich zastosowanie winno być wyjątkowe, uzasadnione przesłankami, o których mowa w tych przepisach (ważny interes państwa, brak przeszkód ze strony zasad demokratycznego państwa prawnego).

Odnosząc powyższe do badanej uchwały stwierdzić należy, że Rada nie wprowadziła odpowiedniego, wymaganego dla aktów prawa miejscowego, *vacatio legis* (tj. okresu, jaki musi upłynąć od momentu ogłoszenia aktu w dzienniku urzędowym do dnia jego wejścia w życie). Mając na względzie chociażby datę podjęcia uchwały (tj. 28 grudnia 2017 r.) poprzez użyty w § 23 uchwały zwrot: „i ma zastosowanie od 01 stycznia 2018 roku” Rada skróciła wymagany ww. ustawą 14-dniowy okres *vacatio legis*. Co więcej, uchwała została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego dopiero 10 stycznia 2018 r., a zatem treścią § 23 uchwały nadano jej w istocie wsteczną moc obowiązującą. W ocenie organu nadzoru taki sposób określenia terminu wejścia w życie uchwały stanowiącej regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy jest niedopuszczalny w świetle powołanych przepisów ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych. Uchwała ta nakłada bowiem na właścicieli nieruchomości określone obowiązki, których niewykonanie jest zagrożone sankcjami karnymi (art. 10 ust. 2a ustawy). Nadanie tym przepisom wstecznej mocy obowiązującej, w ocenie organu nadzoru, nie daje się pogodzić z zasadami demokratycznego państwa prawnego.

Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski
Zbigniew Hoffmann

Otrzymują:
Rada Miejska Gminy Ślesin
Burmistrz Miasta i Gminy Ślesin